

seende og sine Produkter. Da den hvide Mand kom dertil, saa' han, at den sorte Mand satte Ild paa Græsset i det tidlige Foraar og saa det friske Græs komme hurtigt frem, grønt og blødt. Man fortæller, at den Indfødte har faaet denne Time i Agerdyrking for Aarhundreder siden af Lynilden. Den hvide Mand fulgte hans Eksempel, og hvor vi kom frem i Begyndelsen af vor Rejse, brændte Græsset eller var lige blevet brændt. Drifter af overordentlig langhornet Kvæg, vildt udseende Geder, tykuldede Faar eller smukke, snehvide Angorageder kunde man se til alle Sider i det bebyggede Land. Strudse saa man til alle Tider paa Dagen. Imellem de beboede Landsdele kan Toget timevis fare gennem stille, øde Egne, hist og her saas spredt stenede »kopjes« og lavt voksende Træer og Krat. Det er et Land med faa Broer. I Regntiden findes der brusende Floder, men Vandet forsvinder hurtigt og efterlader en fuldkommen tør Flodseng.

Landet er bogstaveligt oversaaet med smaa, brune Jordhøje, der i Afstand ligner Høstakke. De er lavede af Termiten eller den hvide Myre. Deres Hjem er under Jorden, og de smaa Høje fremkommer ved den Jord, som de skyder op for at skaffe sig Plads. De Indfødte bruger denne Muld til Gulvene i deres Hytter, og de er saa jævne og haarde som Asfalt. Boerne gravede dem ud og brugte dem til Ovn. Paa denne Maade lævner Menneskene, baade Sorte og Hvide, sig over disse Plageaanders Ødelæggelser.

Syd-Afrika har Monopol paa Produktionen af Strudsfjer, endvidere gør det Fordring paa at frembringe de 90 pCt. af hele Verdens Diamanter og betydeligt over Halydelen af det Guld, der aarlig udgraves. Det strenge Arbejde udføres af de Indfødte. Vi saa disse sorte Mennesker i deres Kraals. i deres fredede Landomraade, i Miner, i Fabriker og Hoteller. Overalt interesserede de os. »Den menneskelige Races Børn«, kaldes de i Sydafrika, men de gør Mænds Arbejde. Vi ved, hvad den hvide Mand mener om dem, men vi har forgæves speku-

leret paa, hvad de mener om den hvide Mand.

Takket være Valgretskomitéerne i de forskellige Byer fik vi Tilladelse til at besøge Diamant- og Guldminer, en stor Dynamitfabrik, Jordbrug af enhver Art, Skoler, Gymnasier, Hospitaler og Fattiggaarde og i det hele saa meget som muligt, der kunde bringe os i Berøring med Livet i Landet. Vi har smagt mærkelige Frugter, Guava, Mango, Granatable m. fl., men de delikate Ananas og Bananer af første Klasse, som vokser der, var dog de bedste af alle. Vi har faaet store Buketter af vidunderlige Blomster, som vi aldrig har set før og maatte undre os over Jordens Rigdom. Vi har gravet i Sandet paa Strandbredden efter de pragtfulde Konkyljer, som ogsaa ved deres talløse Variationer vidner om Skabelsens Vidundere. Vi har samlet sjældent Frø, noget dejligt purpurfarvet, paa Træer og Buske, hvert enkelt et nyt Bevis paa Afrikas Herligheder. Vi har set vore fjernede Slægtninge, Aberne, lege i Træerne; og i 8 godt indrettede Musæer har vi fundet mange Arter af dette besynderlige Lands Dyrevareteter. Fra det første Øjeblik, da vi fik »Table Rock«, Kapstadens barske Vogter, i Sigte og til det sidste Syn af Durbans svajende Palmer var vor Glæde fuldkommen. Vi kom for at arbejde, men det føles, som om vi havde haft den længste og mest forfriskende Ferie i vort Liv. Man siger, at Afrika er det usundeste Land, der kan tænkes, men vort Helbred og vore Kræfter er styrkede, jeg vilde ønske, jeg kunde sige det samme om vor Skønhed, men ak! Afrikas Sol har brændt os mørkebrune og givet os adskillige Fregner med som Erin-dring.

Aden, 12. Nov. 1911.

*Carrie Chapman Catt.*